

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Avvakumovits György ügyvéd által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, a Nemere Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Nemere Gyula ügyvéd) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen öröklési szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. május 7. napján meghozott 69.P.21.115/2008/47. számú ítélete ellen az alperes részéről 49. sorszám alatt előterjesztett és 52. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 127.000 (Százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 640.000 (Hatszáznegyvenezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2002. április 15-én unokájával, az alperessel öröklési szerződést kötött. A szerződésben az alperes a felperes eltartására vállalt kötelezettséget, melynek körébe tartozik az örökhagyó ételmezése, ruházása, gyógyíttatása, a főzés, mosás, takarítás, a kerti munka elvégzése, a szerződés tárgyát képező ingatlan karbantartása, korszerűsítése, terheinek viselése, valamint az örökhagyó betegsége esetén ápolása, és halála esetén eltemettetése. A szolgáltatások ellenében a felperes úgy rendelkezett, hogy a **b.-i N.** utca 79. szám alatti ingatlan halála esetén az alperest illeti meg öröklés jogcímén. Hagyományként a felperes úgy rendelkezett, hogy fia **K.J.**, élete végéig, másik unokája **K.É.** rászorultsága esetén jogosult az ingatlan egy-egy lakását használni a közüzemi díjak viselése mellett. A 8. pontban foglaltak szerint az öröklési szerződés időtartamába beleszámít a szerződés megkötését megelőző 5 év, mert az örökös saját háztartásában tartotta az örökhagyót, aki ezért 2001. februárban javára végrendelkezett. Ez a végrendelet az öröklési szerződés miatt hatályát veszti, és érvénytelen.

A felperes keresetében elsődlegesen az öröklési szerződés érvénytelenségének megállapítását, míg másodlagosan annak megszüntetését kérte. A szerződés érvénytelenségét a Ptk. 207. § (6) bekezdésére alapította, hivatkozva arra, hogy a felek a szerződést csupán színlelték, azt azért kötötték meg, hogy a felperes fiát **K.J.-t** a kötelesrészből kizárják. A szerződés megkötése előtt a felperes kapcsolata fiával megromlott, ezért őt halála esetére semmilyen juttatásban nem kívánta részesíteni. Kioktatták, hogy a cél elérése érdekében visszterhes, azaz öröklési szerződés megkötése a járható út. A szerződés tartalmától függetlenül a felperes az alperestől ténylegesen tartást soha nem követelt, annál is inkább mert akkori egészségi állapota, valamint anyagi körülményei folytán tartásra nem volt szüksége. Fiával kapcsolatban csupán az volt a kikötése, hogy ne maradjon fedél nélkül, és haláláig az ingatlanban lakhasson. Az alperes a szerződés megkötésekor élettársával a szerződés tárgyát képező ingatlan egyik lakásában lakott. A szerződéskötést követően a felperes az alperesben csalódott, mert élettársával anyagi javai jelentős részétől megfosztották, szorult helyzetükre hivatkozva ismételt kölcsönöket kértek tőle, amit soha nem adtak meg. Ezen

túlmenően az alperes, miután hozzáférése volt a felperes takarékbetétkönyvéhez, az abban lévő megtakarított pénzéből mintegy 600.000 forintot vett ki tudomása és hozzájárulása nélkül. Élettársa betonkeverőt vásárolt, melynél a felperes volt a kezes. Miután az élettárs nem fizetett, a vételárat a felperesnek kellett kezesként kifizetnie. Az alperes és élettársa a rezsi költségekhez nem járultak hozzá, azt mindvégig a felperes fizette. Az alperes a felperes után ápolási díjat kapott, amit a felperes vett át. Viszonyuk végleges és súlyos megromlását az anyagi problémák mellett az okozta, hogy az alperes élettársa egyre durvább magatartást tanúsított a felperessel szemben, továbbá az alperes és élettársa az általuk birtokban tartott területen nagy számú kutyát tartottak, ami a normális és biztonságos együttélést lehetetlenné tette. A felperes kezdeményezte az öröklési szerződés közös megegyezéssel történő megszüntetését, melytől azonban az alperes elzárkózott. Mindezekre tekintettel a felperes elsődlegesen az öröklési szerződés semmisségének megállapítását és az eredeti állapot helyreállításaként a bejegyzett elidegenítési és terhelési tilalom törlésének elrendelését kéri. Mivel a szerződés alapján az alperes részéről a felperes felé teljesítés nem történt, ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás nincs. Viszonyuk megromlása folytán az öröklési szerződés rendeltetését nem tudja betölteni, ezért másodlagosan a felperes annak megszüntetését kéri.

Az alperes a kereset elutasítását, a másodlagos kérelemmel összefüggésben az öröklési szerződés életjáradéki szerződéssé való átalakítását kérte. Tagadta, hogy az öröklési szerződés megkötését a felperes fiának kizárása érdekében színlelték, valós akaratuk a szerződésnek megfelelő tartalmú szerződés megkötésére irányult. A felperes állapota folytán tartásra szorult, és azt a szerződésben foglaltak szerint már azt megelőzően 5 évvel nyújtotta részére. Erre tekintettel a szerződés megszüntetése esetére 5.520.000 forint megfizetésére kérte a felperest kötelezni, ami a szerződést megelőző 5 évre figyelemmel, 11,5 évi szolgáltatás ellenértéke.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felek között 2002. április 15-én létrejött öröklési szerződést megszüntette. Megkereste a **B. Körzeti Földhivatalt**, hogy a **b.-i** ingatlanra bejegyzett elidegenítési- és terhelési tilalmat törölje. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 150.000 forint perköltséget. További rendelkezése szerint a kereseti illetéket az állam viseli.

A megállapított tényállás szerint a szerződés megkötésének az volt az előzménye, hogy a felperesnek fiával, **K.J.**-vel megromlott a kapcsolata, ezért őt halála esetére juttatásban nem kívánta részesíteni, és a kötelesrésztől is meg akarta fosztani, ilyen kioktatás alapján választotta az öröklési szerződést. Fiával azért romlott meg a kapcsolata, mert a fia olyan személlyel létesített élettársi kapcsolatot, akit a felperes kifogásolt. A szerződés megkötésének azonban nemcsak ez volt az indoka, hanem az is, hogy az alperessel szoros családi kapcsolatban állt. Ő nevelte fel az alperest, aki együttlakásuk során rendszeresen segített neki. Együttlakásuk egy időre megszűnt, de amikor az alperes házasságot kötött, ismét a felpereshez költözött és jó családi kapcsolatban éltek együtt, egy házban. A peres felek közötti viszony azért romlott meg, mert az alperes élettársi kapcsolatot létesített **T.T.**-vel, akivel a felperes nem jött ki. Az alperes és élettársa kölcsönöket kértek a felperestől, melyeket nem fizettek vissza, **T.T.**-nek adósságai voltak, amit a felperesnek, mint kezesnek kellett a nyugdíjából kifizetnie. Nevezett alkalmanként kifogásolta a felperes főztjét, valamint közte és a felperes fia, **K.J.** között verekedés is kialakult. Az alperes és élettársa kutyatenyésztéssel foglalkoztak az ingatlan kertjében, amit a felperes többször kifogásolt. Az alperes részéről a tartás ténylegesen nem valósult meg, a felperes az alperes által vásárolt élelmiszerek és gyógyszerek ellenértékét megfizette az alperesnek, illetve az élettársának. Állapota folytán állandó gondozást nem igényt, el tudta magát látni. Az alperes és élettársa alkalmanként nyújtottak segítséget a felperesnek, orvoshoz kísérték, illetve bevásároltak neki, és elvégezték a nehezebb fizikai

munkákat. A szerződés tárgyát képező ingatlanban laktak, melyért a felperesnek használati díjat nem fizettek.

Színlelt az az öröklési szerződés, amelyet a felek nem tartási szolgáltatások nyújtása céljából, hanem a kötelesrészre jogosult igényének megghiúsítása érdekében kötnek. A rendelkezésre álló adatok alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a peres felek a szerződést ténylegesen két okból kötötték meg. Az egyik ok az volt, hogy a felperesnek a fiával megromlott a viszonya, akit a kötelesrészből ki akart zárni, a másik ok pedig az, hogy idős kora miatt és később, esetlegesen romló egészségi állapota folytán gondozást és ápolást az alperestől igényelt.

Az elsőfokú bíróság ezért nem találta megalapozottnak a felperesnek azt a hivatkozását, hogy az öröklési szerződés színlelt, ezáltal érvénytelen. A kifejtettek szerint a szerződés a hivatkozott két okból jött létre, annak tartalmát a felperes határozta meg.

A Ptk. 589. § (2) bekezdése szerint, ha valamelyik fél magatartása vagy körülményei folytán a természetben való tartás lehetetlenné vált, bármelyik fél kérheti a bíróságtól a szerződés végleges, vagy az említett körülmények megszűntéig tartó átváltoztatását életjáradéki szerződéssé, ha pedig a szerződés célja ilyen módon nem valósítható meg, a szerződés megszüntetését. A (3) bekezdés rendelkezése szerint a szerződés a felek megfelelő kielégítésével szüntethető meg.

A szerződés megszüntetésére irányuló kérelem elbírálásánál a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy a szerződő felek magatartása milyen módon és mértékben hatott közre a szerződéses kapcsolat megromlásához, továbbá életjáradéki szerződéssé való átváltoztatás akkor indokolt, ha ilyen módon a szerződés eredeti célját és rendeltetését be tudja tölteni. A rendelkezésre álló adatok alapján az elsőfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy a felperes másodlagos kérelme alapos, az öröklési szerződés célját betölteni nem képes, ezért annak megszüntetése indokolt.

A felperes tartásra ugyan nem szorul, idős kora és állapota folytán azonban segítséget, gondozást igényel. A felek között a viszony megromlott, az alperes és élettársa még 2008-ban elköltözött az ingatlanból. Mindezekre tekintettel a tartási szerződés életjáradéki szerződésre való átváltoztatása nem indokolt.

Az alperes ellenkérelmében 5.520.000 forint ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatási érték megfizetését kérte, amit 11,5 évre havi 40.000 forint tartási érték alapján határozott meg. Ezt az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak. Az alperesa felperesnek ténylegesen teljes tartást nem nyújtott, csak alkalmanként gondozást és ápolást. A felperes tartásra nem szorult, anyagi helyzete folytán ő volt az, aki az alperesnek kölcsönöket és anyagi segítséget nyújtott. A tanúk vallomása alátámasztotta, hogy a felperes nevelte az alperest gyermekkorától, ezért szoros családi kapcsolatban álltak egymással, ezért az alperes már fiatal kora óta ténylegesen ellenszolgáltatás nélkül nyújtott segítséget nagyszülőjének, a felperesnek. Az állandó bírói gyakorlat szerint a családi segítségnyújtás ingyenessége vélelmezhető. A perbeli adatok alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes részéről ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás nem maradt. Az alperes és élettársa díj fizetése nélkül, ingyenesen laktak a felperes ingatlanában. A felperes az alperes vásárlásait megtérítette, közösen főztek, de alkalmanként a felperes főzött az alperesnek és élettársának. A nehezebb fizikai munkákban való segítséget az alperes szerződés nélkül is nyújtotta, ezért elszámolási igényét a bíróság nem találta megalapozottnak. Erre figyelemmel szolgáltatásai összegszerűsége vonatkozásában az alperes szakértő kirendelésére irányuló indítványa teljesítését a bíróság mellőzte. Pervesztessége folytán a

Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a bíróság az alperest kötelezte a felperesnek járó elsőfokú perköltség megfizetésére, melynek összegszerűsége meghatározásánál figyelembe vette, hogy az ügyben több tárgyalást tartott, és a felperesi képviselő előkészítő iratokat terjesztett elő a jogi képviselet folyamatos ellátása során. A felperes által le nem rótt kereseti illetéket a Pp. 84. §-a, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen azt kérte, hogy az ítéletábra azt megváltoztatva, a keresetet utasítsa el. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet ténybelileg megalapozatlan, a rendelkezésre álló iratokkal ellentétes. Az alperes a létrejött szerződésnek megfelelően tartotta a felperest, amit több tanú is bizonyított. A peres felek között az ingyenesség vélelme nem állhat fenn, mert a szerződéskötésre tekintettel az alperes a szerződés alapján volt köteles a felperesnek a segítségnyújtásra, szolgáltatásait több tanú bizonyította. A Ptk. 201. § (1) bekezdése szerint a szerződéssel kikötött szolgáltatásért - ha a szerződésből vagy a körülményekből kifejezetten más nem következik - ellenszolgáltatás jár. Erre figyelemmel ellentmondana a magánjog logikájának, valamint a Ptk. 2. §-a szerinti jogok szabad gyakorlásának elvébe ütközne, ha a felek nyilvánvaló szándéka ellenére vélelmezésre kerülne viszonyukban az ingyenesség. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a peres felek szerződéses viszonyában azért nem maradt ellenszolgáltatás nélküli szolgáltatás, mert az alperes és élettársa ingyenesen laktak a felperes házában, aki megtérítette a személyével kapcsolatban felmerült készkiadásokat, valamint az egyéb fizikai munkákat az alperes szerződés nélkül nyújtotta. Az, hogy az alperes bérleti díj, azaz ellenszolgáltatás nélkül lakott az ingatlanban, nem tekinthető a nyújtott tartás ellenértékének, mivel ez az állapot az öröklési szerződés megkötése előtt is fennállt, a lakhatás nem képezte a szerződés tárgyát, továbbá a tartás, a gondoskodás nyújtása szempontjából az ott-lakás szükséges volt, másként ugyanis az alperes nem lett volna képes szerződéses kötelezettségét megfelelő szinten ellátni. Az, hogy a felperes a készkiadások ellenértékét megfizette, önmagában a felek viszonyában létrejövő ingyenességet nem alapozhatja meg, hiszen a nyújtott szolgáltatást részben sem fedezi, így az teljes mértékben ellenérték nélkül marad.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapját tanúvallomások képezték. A jegyzőkönyvekből megállapítható, hogy azok a tanúk - **B.J., B.J.-né, T.T., G.A.-né, K.J.-né, dr. T.A. -**, akik közvetlen személyes tapasztalataik alapján tudtak érdemben nyilatkozni a peres felek viszonyáról, alátámasztották a gondoskodás tényét. Ebből egyértelműen lehet következtetni az alperes szerződésszerű magatartására. A tanúk közül **CS.Gy., dr. Sz.J.** és az öröklési szerződés érvénytelenségének megállapításában érdekelt **K.J.** nyilatkoztak akként, hogy az alperes vélhetően nem nyújtott megfelelő tartást, azonban **CS.Gy.** és dr. **Sz.J.** tanúk is külön kiemelték, miszerint ezeket a felperes eseti, panaszokként tett kijelentéseire alapozzák, melyek tartalma nem bizonyított. A felperesi nyilatkozatok nem hitelt érdemlőek, a 2007. november 20-i nyilatkozatában azt rögzíti, hogy az alperes részére is hozzáférhető takarékbetétkönyvében lévő 600.000 forint néhány ezer forintba apadt le, és véleménye szerint abból az alperes vett ki hozzájárulása nélkül pénzt. E betétkönyvhöz azonban az alperesnek valójában hozzáférése nem volt, és a hivatkozott állítását a felperes az eljárás során nem bizonyította. Az alperes 2011. március 8-i beadványában részletesen kifejtette a felperes részére 11,5 év alatt nyújtott szolgáltatásait, melyek megfelelő ellenértékeként összesen 5.520.000 forint megtérítését igényelte. Az összegszerűség pontos megállapítása érdekében szakértő kirendelését indítványozta, amit azonban az elsőfokú bíróság nem tartott indokoltnak.

Az alperes fellebbezését kiegészítő beadványa mellékleteként csatolta a **B.** Bíróság **ügyszámú** ítéletét, továbbá a felperes 2006. január 29-i tanúvallomását. Álláspontja szerint mindezekből egyértelműen megállapítható, hogy a felperes és fia között a kapcsolat fia rosszhiszemű magatartása miatt romlott meg. A felperes kizárólag az alperesre tudott támaszkodni, segítséget tőle és élettársától kapott, a vízdíjat az alperes és a felperes fizette, és a felperesi állítással szemben a rezsiköltségekhez is hozzájárultak. Az elsőfokú bíróság ítéleti érvelésével kapcsolatban utalt az alperes arra, hogy ha az alperes részéről nyújtott segítségnyújtás ingyenessége vélelmezhető, akkor az alperesnek a felperesnél való lakhatását sem lehetett ellenszolgáltatásként betudni, mert a felperes fia is a családi kapcsolatra tekintettel lakott az ingatlanban. Ezért az elsőfokú bíróság téves következtetésre jutott mind az ingyenség, mind az ellenszolgáltatás fogalmi meghatározásánál és az eset körülményeinek értékelésénél.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott le, az általa megállapított tényállás megalapozott. A tanúk vallomása csak közvetett bizonyíték, mivel a körülményekre hallomás alapján nyilatkoztak, ezért a felperesi előadás súlyponti kérdés. A felek viszonyában fordított helyzet állt fenn, mert a felperes a takarékbetétjében elhelyezett pénze kivételével, a kölcsönök nyújtásával, a vásárlások megtérítésével többet költött az alperesre, mint ami az általa nyújtott gondoskodás volt, ezért ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás nem maradt, melyre tekintettel az alperesi igény megalapozatlan.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelő értékelésével a tényállást helyesen állapította meg, a fellebbezéssel érintett másodlagos kereseti kérelem tárgyában hozott érdemi döntése megalapozott, annak indokolása is túlnyomórészt helytálló. Eljárási szabályt nem sértett, és olyan más ok sem merült fel, ami az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná.

A bizonyítékok és a körülmények alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felek között létrejött öröklési szerződés rendeltetését nem tudja betölteni, ezért annak megszüntetése indokolt. Ezt kifogásolva az alperes fellebbezésében alaptalanul kérte a szerződés megszüntetésére irányuló kérelem elutasítását. Ezzel összefüggésben utal az ítélőtábla arra, miszerint a perbeli adatok alapján megállapítható, hogy a peres felek között közel öt éve - 2008-ban - a kapcsolat megszakadt, az alperes vidékre költözött és azóta a felperesnek szolgáltatást nem nyújt, ami önmagában is alapot ad a szerződés megszüntetésére. Időközben a felperes körülményei változtak, kora és egészségi állapota folytán most már mindennapi életviteléhez segítségre, gondozásra és ápolásra szorul. Öt év elteltével megalapozatlan az alperesnek az a másodfokú eljárásban tett nyilatkozata, miszerint a felperes természetbeni tartása teljesíthető, mert sokat tartózkodik **B.-n** édesanyjánál. Az alperes **B.-től** több mint száz kilométerre, **J.-n** lakik, melyre tekintettel nyilvánvaló, hogy a felperes részére napi rendszeres tartási szolgáltatások teljesítésére nem képes. A tartási szolgáltatás életjáradék fizetésére való átváltoztatására irányuló kérelme is alaptalan, egyrészt azért, mert állapota folytán a felperes természetbeni tartásra szorul, másrészt az alperes nem teljesítőképes, mert a költségmentesség engedélyezése iránti kérelmét megalapozó nyilatkozata szerint jövedelemmel nem rendelkezik.

A megfelelő kielégítés iránti igénye elbírálása körében az alperes fellebbezésében helytállóan kifogásolta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, miszerint kapcsolatukra tekintettel az általa nyújtott

szolgáltatások ingyenessége vélelmezett. Az öröklési szerződésre is alkalmazandó Ptk. 590. § (1) bekezdéséből kitűnően a közeli hozzátartozók között létrejött tartási szerződés ingyenessége akkor vélelmezett, ha a körülményekből más nem következik. A perbeli esetben „lényeges körülmény”, hogy a felperes az alperest a szerződésben vállalt tartási kötelezettsége „ellenében”, tehát ellenszolgáltatásként nevezte meg ingatlana örökösévé, melyből következően hozzátartozói kapcsolatuk ellenére a szerződés visszterhes.

A felperes tagadására tekintettel a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint, az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a szerződés alapján milyen szolgáltatásokat nyújtott. A Kúria több eseti döntésében kifejtette, hogy a megfelelő kielégítés nem azonos az eredeti állapot helyreállításával, melynek megítélésénél a teljesített szolgáltatások mellett figyelemmel kell lenni az öröklési szerződés speciális jellegére, valamint az érdekelt felek személyi és egyéb körülményeire. Alaptalan az a fellebbezési érvelése, hogy az alperes a szerződésnek megfelelően tartotta el a felperest, amit több tanú is bizonyított. A bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes a felperesnek teljes tartást nem nyújtott, tevékenysége csupán alkalmi segítségnyújtás volt. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel utal az ítéletábra arra, hogy tartási kötelezettség esetén az eltartó természetben, illetve saját költségén köteles az eltartottnak mindazt szolgáltatni, ami megfelelő eltartásához szükséges, élelmezés, ruházkodás, mosás, takarítás, a lakhatásával felmerülő költségek viselése, rászorultsága esetén orvosi kezelése, gyógyszerellátása biztosítása, ápolása, gondozása. A peradatokból kitűnően az alperest a felperes nevelte fel, ezért szoros kapcsolat alakult ki közöttük.

B.J. vallomása szerint a szerződés megkötésének oka az volt, hogy a felperes az alperest szerette a legjobban, a szerződéskötés után az alperes „gondoskodott” a felperesről, alkalmanként takarított nála, bevásárolt, ha kellett vitte mindenhová, ezt a fajta gondoskodást az alperes „süldő lány” kora óta nyújtotta.

B.J., B.J.-né, G.A.-né, dr. Sz.J., CS.Gy. tanúk vallomásából kitűnően a felperes jól bírta magát, tevékeny volt, ellátta magát, eljárta a közértbe, a zöldségeshez, főzött, ha az alperes vásárolt be, annak ellenértékét megfizette, a szerződéskötést követően panaszkodott, hogy csalódott, nem kapja meg az elvárt gondoskodást, ő tartja el az alperest és élettársát, neki kell rájuk is főznie. A felperes megfelelő jövedelemmel, nyugdíjjal rendelkezett, a tanúk vallomása megerősítette azt az állítását, hogy ő segítette ki az alperest kölcsönrel, saját pénzéből állt helyt az alperes, illetve élettársa tartozásaiért. Ebből következően, az alperes és élettársa jövedelmükből az őket terhelő kiadásait sem tudták fedezni, ezért nyilvánvalóan a felperes tartására sem voltak képesek. A tanúvallomások alapján nyilvánvalóan nem felel meg a valóságnak a szerződés 8. pontja sem, mely szerint az alperes a szerződéskötést megelőzően már öt éve saját háztartásában tartotta el a felperest.

Mindezekre tekintettel megállapítható, hogy az alperes teljes tartás helyett, csak alkalmi segítséget nyújtott a felperesnek azzal, hogy néha bevásárolt, elhozta neki az orvostól a recepteket, kiváltotta gyógyszereit, elkísérte őt orvoshoz, takarított, besegített a kertgondozásba. Ezek ellenértéke azt megalapozó adatok nélkül nem határozható meg, az azonban nyilvánvaló, hogy csupán töredéke lehet az alperes által megjelölt havi 40.000 forintos teljes tartási értéknek. Az elsőfokú bíróság helyesen utal arra, hogy ezzel szemben a felperes által nyújtott szolgáltatásként kell figyelembe venni az alperesi ingatlanhasználatot. Ezt az alperes alaptalanul kifogásolta arra hivatkozással, hogy az ingatlanban a családi kapcsolat alapján lakott, ugyanis az öröklési szerződés 3. pontja szerződési feltételként tartalmazza, miszerint az „örökös” a szerződés tartama alatt megilleti az ingatlan birtoklásának joga. Ebből következően, függetlenül attól, hogy az alperes korábban milyen jogcímen használta az ingatlant, a szerződés fennállása alatt erre a szerződés alapján volt jogosult, melynek biztosítása a felperes részéről szolgáltatás.

A kifejtettek alapján az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 252. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta. Pervesztességére figyelemmel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes javára perköltségként a képviselőjével felmerült, áfát is tartalmazó ügyvédi munkadíj megfizetésére. Az alperes költségmentességére figyelemmel, a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a szerint az általa le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Budapest, 2013. május 16.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.

a tanács elnöke

Dr. Hegedűs Mária s.k.

előadó bíró

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.

bíró

A kiadmány hitelével: Háló Sándorné tisztviselő